

Rose

水千丞
สุยาชัยมงคล
เขียน

preciousjoke
แปล

UDDC studio
ปก

火焰
4 戒装

ลับคดี
ร้อนร
ซ่อน
ปริศนา

Rose

火焰
戎装
4
ลับคดี
ร้อน
ซ่อน
ปริศนา

水千丞
สู่ยเซียนเฉิง
เขียน

preciousjoke
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สืบคดีร้อน ช่อนปริศนา 4
火焰戎装

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《火焰戎装》(Fight The Fire)
Author © 水千丞 (Shui Qian Cheng)
Thai edition rights under license granted by 北京水千丞文化传媒有限公司
(Beijing ShuiQianCheng Media Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8669-1
เผยแพร่ครั้งแรก มกราคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชลสิทธิ์ เซนนิกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด
ออกแบบรูปเล่ม กุณทีรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ส่องนภา ภัคตรีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

แม้จะเพิ่งผ่านเหตุการณ์เฉียดตายมาหมาดๆ แถมสภาพร่างกายยังไม่ฟื้นฟูเต็มที่ แต่हरินอีกกับกงอิงเสียนก็ไม่คิดจะหยุดพัก พวกเขาฝึกสูงขึ้นเพื่อออกตามจับพวกลัทธิที่ถูกไล่ตอนจนไปอยู่ที่ริมขอบหน้าผาอีกแค่นิดเดียวก็จะจับไปเยียนได้ แล้วสาวตัวไปถึงจื่อเยียน เพียงเท่านั้นความจริงของคดีเมื่อสิบเก้าปีก่อนก็จะถูกเปิดเผย

ทว่าความเป็นจริงนั้นไม่ได้ราบรื่นอย่างที่หวัง เหตุการณ์ไม่คาดฝันมากมายได้เกิดขึ้น สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นเหมือนบททดสอบแสนโหดร้ายที่อาจทำให้ทั้งสายสัมพันธ์และความเชื่อใจของทั้งสองพังทลายลงในพริบตา หากพวกเขาข้ามผ่านไปได้อีกจะเป็นเหมือนกับคู่รักในนิทานที่ได้เคียงคู่กันตลอดไป แต่ถ้าไม่ ก็อาจจะเป็นเหมือนกับเส้นทางที่ไม่มีวันบรรจบกันอีกเลย

เมื่อความจริงจะปรากฏและจุดจบใกล้มาถึง เรื่องราวทั้งหมดจะดุเดือดดราม่า และน่าเอาใจช่วยมากแค่ไหน เชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้ากระดาษไปพิสูจน์กันได้เลยครับ

Rose

จากใจนักเขียน

亲爱的泰国读者朋友们，
ขอบคุณทุกคนที่รัก
หนังสือเล่มนี้
爱你们 ♥

2023.12.25

เพื่อนๆ นักอ่านชาวไทยที่รัก

ขอบคุณทุกคนที่รักหนังสือเล่มนี้
รักทุกคน

ส่วยเขียนเจีง ♥

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน)

Attempted Suicide (การพยายามฆ่าตัวตาย)

Blood (มีเลือด)

Child Death (มีเด็กตาย)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำ
ในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Imprison (การกักขังหน่วงเหนี่ยว)

Manipulation (การโน้มน้าว ล่อลวง ปลุกฝังความคิดบางอย่าง
เพื่อให้เป็นไปอย่างที่คนคนหนึ่งต้องการ)

Massacre (การสังหารหมู่)

Murder (การฆาตกรรม)

Occult (ความเชื่อหรือการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ)

Amputation (การตัดแขนตัดขา)

Animal Death (มีสัตว์ตาย)

Attempted Self-Sacrifice (การพยายามพลีชีพตัวเอง)

Homophobia (การดูถูกเหยียดหยามหรือมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ)

PTSD (ความวิตกกังวลที่เกิดหลังพบเจอเหตุการณ์สะเทือนขวัญ)

Pyromania (โรคชอบจุดไฟ)

Snake (มีงู)

Suicide (มีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย)

เฮอร์นีย์ ถามว่า “เพยหลานเป็นยังงัยบ้าง ยังอยู่โรงพยาบาลไหม”

“อืม ตอนนี่ตื่นแล้ว ไม่ได้เป็นอะไรมาก แคตกใจเฉยๆ นะ รอรอ พี่ตัวอีกนิดเดี๋ยวก็มาหานายเอง” กงอิงเสียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “ปีที่แล้วเธอเพิ่งประสบอุบัติเหตุเพลิงไหม้ที่คาเฟ่ ครั้นนี้ดันมาเกิดเรื่องอีก แถมยังเป็นการลักพาตัวด้วย คงส่งผลกระทบกับจิตใจมากทีเดียว ฉันปรึกษากับแม่ของเพยหลานว่าจะให้เธอพักการเรียนแล้วไปอยู่อเมริกาสักปี ถ้าชอบสภาพแวดล้อมที่นั่นก็อยู่ยาวๆ ไปเลย ไม่ต้องกลับมาแล้ว”

“แบบนั้นก็ดีเหมือนกัน ที่นี้ไม่ปลอดภัย”

กงอิงเสียนพูดเสียงเรียบ “ฉันจัดบอดี้การ์ดให้คอยรับส่งเธอไปเรียนมานานแล้ว ไม่ว่าเพยหลานไปที่ไหนก็จะมีคนคอยคุ้มกันตลอด ฉันคิดว่าอย่างน้อยโรงเรียนก็เป็นสถานที่ที่ปลอดภัย คิดไม่ถึงว่าฟางจือชวีจะใช้ประโยชน์จากช่องโหว่ตรงนี้”

“ไม่ใช่ความผิดของนายหรงก พวกเราประเมินฟางจือชวีต่ำเกินไปหน่อย ตอนแรกมองเจ้านั้นเป็นเด็กหัวขบถคนหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าจะกลายเป็นอาชญากรได้ง่ายขนาดนี้”

“เดิมทีอาการป่วยทางจิตของฟางจือชวีค่อนข้างจะสาหัสทีเดียว เราเคยพูดคุยกับพ่อเขาและแนะนำอย่างจริงจังว่าให้พาหมอนั้นไปหาหมอ แต่พ่อเขากลับไม่เห็นด้วย บางทีอาจรู้สึกขายหน้า ไม่อยากยอมรับว่าลูกชายตัวเองป่วย และพวกเขาสราฟิมต้องคอยสังเกตการณ์เขาอยู่แน่ๆ พวกมัน

คงจะใช้ช่องโหว่เกี่ยวกับอาการป่วยทางจิตค่อยๆ ล้างสมองและใช้ประโยชน์จากตัวเขา จากนั้นเรื่องที่นายถูกพุดถึงบนโลกอินเทอร์เน็ตเลยกลายเป็นชนวนเหตุที่ทำให้ฟางจือชวีแสดงพฤติกรรมรุนแรงแบบนั้นออกมา”

“เขาเพิ่งจะอายุเท่าไรเอง ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ”

ถึงเหรินอ้อจะเกลียดฟางจือชวีขนาดไหน แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกเห็นใจ แม้เด็กอายุสิบกว่าปีคนหนึ่งจะมีอาการป่วยทางจิต แต่ก็ยังมีอนาคตอีกยาวไกล ถ้าไม่มีการขึ้นความอาฆาตพยาบาทจากลัทธิ X บางทีเด็กนั้นอาจจะไม่ทำเรื่องเลวร้ายพวกนี้ก็ได้

กงอิงเสียนขมวดคิ้ว “พวกเราสงสัยว่าพ่อของฟางจือชวีใช้ความรุนแรงกับเขาและแม่มาอย่างยาวนาน แต่ก็ไม่มีหลักฐานยืนยัน ยี่สิบปีมานี้แม่เขาเข้ารับการรักษาดูมาแล้วสี่ครั้ง มักบอกว่าตัวเองหกล้มบ้าง กล้ามเนื้อเคล็ดบ้าง หรือไม่มีอุบัติเหตุทางรถยนต์ แต่บาดแผลพวกนั้นนะแค่ดูก็รู้แล้วว่าเกิดจากการถูกทุบตี ที่จริงฟางจือชวีเองก็เคยแจ้งความ แต่สุดท้ายกลับไม่มีความคืบหน้าอะไร เรื่องจึงจบลงไปเสียอย่างนั้น”

เหรินอ้อสุดหายใจลึก ความรู้สึกหนักอึ้งเกาะกุมหัวใจ

ตำราวจกับนักดับเพลิงต่างก็เป็นข้าราชการแนวหน้าที่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด จึงได้รู้ได้เห็นเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ปัญหาครอบครัว หรือความขัดแย้งเล็กๆ ใหญ่ครบถ้วนที่สุด พวกเขารู้ดีว่ามีผู้หญิงมากมายที่ถูกทารุณกรรมจากคนในครอบครัว แต่ด้วยเหตุผลนานัปการทำให้ไม่กล้าขอความช่วยเหลือ ทำได้เพียงตกอยู่ในวังวนแห่งความเจ็บปวดและสิ้นหวัง และบางครั้ง...พวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย

“หลังถูกจับเขาไม่เสียใจสักนิด แถมยังดูสบายๆ ไร้กังวลอีกด้วย” กงอิงเสียนส่ายหัวไปมา “คงเพราะฉันทิ้งทำงานเป็นตำรวจมาไม่นาน นี่เลยเป็นครั้งแรกที่ได้เจอผู้ต้องสงสัยแบบนี้”

“เขาจะกลายเป็นอีกหนึ่งเป้าหมายสำคัญของเรา”

“อืม พวกเรากำลังตรวจสอบเขาอยู่”

“ถ้าเขาไม่ยอมบอกรายละเอียด ให้เป็นหน้าที่ฉันสอบปากคำเขาเอง” เหรินอ้อมองกงอิงเสียน “บางทีเขาอาจจะยอมบอกฉัน”

“อาการของนายยังไม่ดีขึ้น อย่าเพิ่งคิดเรื่องนี้เลย”

“เรื่องด่วนในตอนนี้เป็นจ๊อบจ๊อบเย็นให้ได้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิด โศกนาฏกรรมในลักษณะนี้อีก”

“รอดูสถานการณ์ก่อนเถอะ ไม่พูดเรื่องพวกนี้แล้ว ฉันต้องหาเวลา ปลีกตัวมาที่นี่เลยนะ อีกสักพักก็ต้องไปแล้ว พอออกไปจากห้องนี้ฉันต้อง ทำแต่คดี เพราะงั้นตอนที่อยู่ตรงนี้ เป็นไปได้ไหมถ้าจะ...” กงอิงเลียนพูด ด้วยความเขินอาย “พูดแค่เรื่องของเรานะ”

“ได้สิ พูดแค่เรื่องของเรากันเถอะ” เฮอร์นอธิบายยิ้มอ่อนโยน จ้องเขม็งไปที่กงอิงเลียน

กงอิงเลียนลกลอกตาเบาๆ แล้วพูดเสียงแผ่ว “นายเคยบอกว่าชอบฉัน มานานแล้ว นานแค่ไหนหรอ”

“นานมากแล้วก็คือนานมากๆ นั่นแหละ ช่วงปีที่แล้ว”

“พูดให้ชัดเจนกว่านี้อีกนิดที” กงอิงเลียนมองเฮอร์นอย่างไม่ยอมรับ คำตอบนั้น

เฮอร์นก็พูดอย่างใจ “ฉันสนใจนายเป็นพิเศษตอนได้รู้ภูมิหลัง ของนายในตอนแรกอะแหละ แต่เพิ่งรู้ว่าตัวเองชอบนายก็ตอนที่เห็นเพียงพูดถึง เรื่องหน้าากขึ้นมา ทำทางนายดูเจ็บปวดมาก ตอนนั้นฉันถึงตระหนักได้ว่า อารมณ์และความรู้สึกของนายกลายเป็นส่วนหนึ่งของฉันด้วย”

กงอิงเลียนตะลึงงันไปแล้ว “...เร็วขนาดนั้นเลยหรอ”

“อืม ใช่”

กงอิงเลียนหลุบตาลงต่ำก่อนเงยไป

เฮอร์นก็รู้ว่าพวกเขาสองคนคงกำลังคิดเรื่องเดียวกันอยู่

กงอิงเลียนเอ่ยปากพูด “แต่นายก็ยังไปมาหาสู่กับนักแสดงคนนั้น”

เฮอร์นก็ถอนหายใจสุดแรง “ฉันขออธิบายอย่างจริงจังหน่อย ฉันกับ จีเซียวไม่เคยคบกัน เขาไม่ใช่แฟนฉัน หลังจากที่ชอบนายแล้ว ฉันก็ไม่ได้ เป็นฝ่ายเข้าหาเขาอีก วันนั้นตอนเจอจีเซียวที่คอนเสิร์ตเป็นเรื่องบังเอิญ ถ้าหากว่านาย...”

เขาย้อนกลับไปคิดถึงเรื่องเมื่อเย็นวันนั้น ความรู้สึกเสียใจยังคงอยู่

“เพราะนายพูดประโยคนั้นออกมา ฉันไม่อยากให้เราเป็นไม่ได้แม้แต่เพื่อนก็เลย...”

“นายก็เลยโกหกฉัน? ทั้งที่นายชอบฉัน แต่กลับบอกว่าไม่ได้ชอบอะนะ?” กงอิงเลียนจ้องเหรินอ้อ ริมฝีปากเริ่มเข้าหากัน

เหรินอ้อเริ่มริมฝีปากพูดเสียงอ่อย “ก็นายพูดว่าฉันน่าขยะแขยงนิ”

กงอิงเลียนกำหมัดแน่นแล้วทุบลงกับเตียงด้วยความหงุดหงิด เขาไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกของตนเองเวลานี้อย่างไร

ชุ่นเคื่อง? เสียใจ? ไม่ยินยอม?

โชคชะตาช่างเล่นตลกกับมนุษย์เสียเหลือเกิน

“นายรู้ไหมว่าฉันชอบนายตั้งแต่เมื่อไหร่” กงอิงเลียนถามเสียงสั้น

“...เมื่อไหร่เธอ”

“ก็คือนั่นไงล่ะ”

เมื่อได้ยินคำนั้น ขอบตาเหรินอ้อร้อนผ่าวทันใด ความรู้สึกปวดคัตพุ่งตรงสู่จมูก เขาเบือนหน้าไปอีกทาง

ความหวาดระแวงที่มีต่อกัน การหลอกลวง ปิดบัง และทำร้าย พวกเขาทำไปเพื่ออะไร ถ้ามีใครสักคนกล้าพูดความจริงออกมาคงไม่ต้องมีคนเจ็บปวดเสียใจ ไม่ว่าใครก็ไม่ควรต้องผ่านช่วงเวลาที่ทำให้นอนไม่หลับหลายคำคืนแบบนี้

กงอิงเลียนซบหน้าลงกับช่วงไหล่ของเหรินอ้อ แล้วค่อยๆ ผ่อนลมหายใจแผ่วเบา คิดถึงทุกอย่างที่เกิดขึ้นตั้งแต่คืนนั้นจนถึงวันนี้

สิ่งเดียวที่รับรู้ได้คือความเสียใจ ทั้งที่พวกเขาสามารถคืนดีและปรับความเข้าใจกันได้ตั้งนานแล้ว ทำไมถึงต้องทรมานกันมาเนิ่นนานขนาดนี้ละ!

เหรินอ้อพูดเสียงเบา “เราสองคนนี่โง่จริงๆ”

“คงจริงอย่างที่นายพูด” กงอิงเลียนเงยหัวขึ้นแล้วลูบหน้าตัวเองไปที ก่อนพูดด้วยความเสียใจว่า “ฉันไม่ได้หมายความว่านายน่าขยะแขยงจริงๆซะหน่อย ที่พูดไปเพราะโมโหนะ พอเห็นจากนั้นก็เลยโกรธจนอยากต่อยคนขึ้นมา”

“ที่ฉันพูดแบบนี้ก็เพราะอารมณ์เหมือนกัน ในใจฉันไม่ว่านายทำอะไร

ก็ดีไปหมด ไม่ว่าส่วนไหนฉันก็ชอบ” เหรินอึ้งมองเข้าไปในนัยน์ตาของ
กงอิงเสียนที่เปี่ยมไปด้วยความรัก

กงอิงเสียนระบายยิ้มออกมา “ช่างเถอะ มันผ่านไปแล้ว”

กงอิงเสียนประคองใบหน้าเหรินอึ้ง “หลังจากนี้จะไม่มีการเข้าใจผิด
และจะไม่มีคำพูดที่ฝืนความรู้สึกอีกแล้วนะ”

“ไม่มีแน่นอน มันจะไม่มีอะไรแบบนี้อีกแล้ว”

กงอิงเสียนโน้มตัวประจบประยอจูบที่ริมฝีปากเหรินอึ้ง เขาไม่กล้าออกแรง
มากเกินไปเพราะกลัวจะทำให้เหรินอึ้งเจ็บแผล

จูมพิศนั้นเต็มไปด้วยความอ่อนโยนลึกซึ้ง

เหรินอึ้งตอบรับสัมผัสนั้นเบาๆ จูบนี้ราวกับมอบพลังอันไร้ขีดจำกัด
แก่เขา ทำให้แม้แต่ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นหายไปชั่วขณะ

เมื่อจูบเสร็จ กงอิงเสียนพิมพ์เสียงแผ่ว “ฉันยังไม่ได้เอาสต๊าฟฟ์ของ
ลิลี่ให้นายเลย วันนั้นก็จะให้แล้ว แต่ดันโดนเหียนเจี๋ยทำพังไปเสียก่อน
หลังซ่อมเสร็จก็ว่าจะขนนายไปดูที่บ้านสักหน่อย แต่เรากลับโดนขังอยู่ใน
ห้องเย็นนั้นซะได้ อย่างกับพระเจ้ากำลังทดสอบฉันเลยแฮะ”

เหรินอึ้งหลุดคำออกมา “นายตั้งใจจะใช้มันสารภาพรักกับฉันจริง ๆ
หรือ”

กงอิงเสียนพูดอย่างไม่เต็มใจ “ดันถูกนายแย่งไปก่อนซะได้”

เหรินอึ้งหยอกล้อเขา “โอเคียของนายไม่เลวเลยนะ”

กงอิงเสียนคิดไปเองว่าเหรินอึ้งชมตน “มันแน่นอยู่แล้ว ลิลี่เป็นกึ่งกำ
ตัวแรกที่ฉันเลี้ยงเลยนะ มันมีความหมายกับฉันมาก ลักษณะรูปร่าง
ก็แสนจะพิเศษ ฉันวางแผนมาตั้งนานแน่ะ” เขาพูดออกมาด้วยความผิดหวัง
“แต่ดันถูกทำลายไปหมดแล้ว”

เหรินอึ้งลูบเส้นผมเขาพาลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสนจะอ่อนโยน “ใครว่าละ
นั่นเป็นของขวัญที่โรแมนติกที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมาเลย”

ดวงตาของกงอิงเสียนเป็นประกายขึ้นมา “จริงหรือ”

“จริงสิ มีแต่คนฉลาดอย่างนายเท่านั้นแหละถึงจะให้ของขวัญ
ที่สร้างสรรค์แบบนี้ได้” เหรินอึ้งมองนัยน์ตาที่พราวระยับของคนตรงหน้า

ในใจเต็มไปด้วยความสุข “รูปถ่ายใบนั้นล่ะ ตอนนั้นฉันเก็บมันไว้ในอกเสื้อนี่”

“ยังอยู่ที่เสื้อนาย” กงอิงเลียนระบายยิ้ม “รอนายออกจากโรงพยาบาลแล้วเตียวฉันส่งไปที่ที่กองนะ แบบนี้นายจะได้มองเห็นทุกวัน จะได้คิดถึงสิ่งที่เราคุยกัน”

เหรินอ้อกลับยิ้ม “โอเค ได้สิ แต่ฉันกลัวว่าเหมียวเหมียวจะทำพังเอา มันชอบเอาของไปเล่นอยู่เรื่อย”

“อ้อ จั่นเอาไว้บ้านนายเถอะ ถ้าพังอีกน่าจะซ่อมไม่ได้แล้วละ”

โทรศัพท์มือถือของกงอิงเลียนดังขึ้นในตอนนั้น

เขาก็มองแวทหนึ่งแล้วพูดออกมาด้วยความเสียดาย “ฉันต้องไปแล้ว”

“เรื่องของไปเถียนเหอ”

“อืม ตอนนั้นเรารู้แล้วว่าเขาพักที่โรงแรมไหนด แต่ยังไม่สามารถเข้าจับกุมได้”

“หาจังหวะไม่ได้เลยเหอ”

กงอิงเลียนพยักหน้า “เพราะเขาไม่ออกมาข้างนอกเลย มีแค่ลูกน้องที่ออกมา พวกเราจึงไม่กล้าแหวกหญ้าให้ฐิติน แม่แต่ลูกน้องของเขายังทำไม่ได้แค่สะกดรอยตามอย่างเดียว”

“อยู่กันแค่สองคน แต่จับยากขนาดนั้นเชียว?”

“มีหลักฐานยืนยันว่าก่อนหน้านั้นไปเถียนซื้ออุปกรณ์สำหรับทำระเบิดไป”

สีหน้าของเหรินอ้อเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมา

“ตอนนี้ไปเถียนเหมือนระเบิดเวลาที่พร้อมปะทุ เขาน่าจะตั้งใจพักบริเวณที่ประชากรหนาแน่น หากเขาสังเกตพบการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติใดๆ จะมีตัวประกันหลายร้อยคนทันที บุคคลอันตรายแบบนี้ พวกเราจำเป็นต้องหาโอกาสที่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าจะจับกุมเขาได้”

“การทำระเบิดมันง่ายขนาดนั้นเลยเหอ”

“ถ้าถามคนที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านเคมีละก็ มันง่ายมาก ดังนั้นพวกเราเลยต้องรอบคอบหน่อย” กงอิงเลียนหรีดตาลง “ถึงยังไงตอนนี้เขาก็อยู่ในกำมือเราแล้ว ทางตำรวจเองก็หวังจะจับเป็น เพราะฉะนั้นไม่กี่วันมานี้ เราเลยไม่ได้รีบร้อนอะไร แต่ระหว่างนั้นก็คอยเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ตลอด

เพื่อจะเจอผู้สมรู้ร่วมคิดเพิ่ม”

“นายระวังตัวด้วย”

“วางใจได้เลย” กงอิงเสียนจูบเขาซ้ำอีกรอบ “นายเองก็ต้องดูแลตัวเองให้ดี ระวังภัยไว ๆ ละ”

“ร่างกายฉันแข็งแรงมาก อีกไม่นานก็หายดีแล้วละ” เหรินอู้พูดจริงจัง “เมื่อกี้ฉันหมายความว่าตามนั้นจริง ๆ นะ ที่พูดว่าอยากเจอฟางจือชวีนะ ให้ฉันสอบปากคำเขาเถอะ ถึงเด็กนั้นจะดูไม่แคร์อะไรเลย แต่อย่างน้อยเหมือนว่าเขาจะแคร์ฉันนิดหน่อยนะ”

กงอิงเสียนล้งเลเล็กน้อย “รอนายออกจากโรงพยาบาลก่อน แล้วเดี๋ยวฉันจัดการให้”

เหรินอู้ระบายยิ้มออกมา “จูบฉันอีกทีสิ”

กงอิงเสียนประทับจูบลงมาอีกครั้ง

“จูบเท่าไรก็ไม่พอแฮะ” เหรินอู้พึมพำออกมา “เหมือนกับที่มองนายเลย มองเท่าไรก็ไม่พอ”

กงอิงเสียนหอมแก้มเขาซ้ำอีกหลายครั้ง ก่อนกระซิบข้างหูเขา “นายมองฉันได้ทั้งชีวิตเลย”

เหรินอู้ยิ้มอย่างพึงพอใจ

บทที่

๕๖๖ ไม่กี่วันมานี้ที่เหรินอีต้องนอนโรงพยาบาล ถึงแม้เขายังต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดจากบาดแผล แต่ก็อารมณ์ดีมาก เพราะเขาได้รับข่าวดีอยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคดีวางเพลิงและข้อโกงประกันภัยที่เซตอันเจียทางฝั่งตำรวจได้รับหลักฐานสำคัญและรายชื่อบุคลากรจากองค์กรที่ฟอกเงินให้จื่อเยียนแล้ว หรือการที่ผบ.ตั้งใจมาเยี่ยมเขาครั้งหนึ่ง ปลอบใจและบอกให้เชื่อมั่นในความยุติธรรมขององค์กรก็ตาม

ยิ่งไปกว่านั้น ถึงแม้กังวลถึงเสียจะยุ่งจนมาหาเขาไม่ได้ แต่ก็ยังหาเวลาจากการเข้าห้องน้ำหรือกินข้าวเพื่อส่งข้อความข่าวสารคุยกับเขาสองสามประโยค

แม้เหรินอีจะป่วย แต่จิตใจแข็งแกร่งมาก บางครั้งก็พูดอะไรสองแง่สองง่ามออกไป พอเขาจินตนาการถึงท่าทางกังวลที่ทั้งเซินทั้งโมโหก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มมุมปาก

นอนพักไปสามวัน ในที่สุดเหรินอีก็สามารถกินข้าวและลงจากเตียงได้แล้ว จึงขอให้พยาบาลช่วยเซ็นวิลแชร์พาตนไปเยี่ยมเพยหลาน

“พี่พยาบาลครับ ผมเดินเองได้แล้วจริงๆ นะ” เหรินอีนั่งวิลแชร์แล้วรู้สึกไม่อิสระเอาเสียเลย “แบบนี้ไม่เวอร์ไปหน่อยหรือครับ”

“แผลที่โดนความเย็นกัดกำลังเริ่มฟื้นฟู คุณอย่าเพิ่งขยับตัวเลยล่ะ”

“แล้วเมื่อไหร่ผมถึงจะได้ออกจากโรงพยาบาลล่ะครับ”

“ต้องรอฟังจากคุณหมอค่ะ”

ห้องพักรักษาตัวของทั้งสองไม่ได้ห่างกันมากนัก แต่เพยหลานกลับไม่เคย

เป็นฝ่ายมาเยี่ยมเขาก่อนเลย คาดว่าอาการคงยังไม่ดีขึ้น

พอถึงหน้าห้องพักพยาบาลก็เคาะประตู แล้วผลักเปิดเข้าไป

ภายในห้องพักไม่ได้มีแค่เพยหลานคนเดียว แต่ยังมีผู้ชายที่เหรินอี้ไม่เคยพบมาก่อนนั่งหันหลังให้อยู่ตรงหัวเตียงด้วย

ไหล่ของกงเพยหลานสั้นโหว ไบหน้าปรากฏหยดน้ำตาที่ยังไม่แห้ง
เหรินอี้ที่นั่งอยู่ที่เดิม จะเข้าไปหากก็ไม่กล้า จะออกไปก็ไม่ใช่ว่า

“เป็นญาติคนไข้หรือคะ” พยาบาลถาม

ผู้ชายที่หัวเตียงเช็ดหน้าตนเองแล้วหันมา “ผมเป็นพ่อเขา”

พอเห็นเหรินอี้ ดวงตาเขาพลันส่องแสงทอประกาย

เหรินอี้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้ว ดังนั้นจึงแสดงออกได้อย่างเป็น
ธรรมชาติ เขาค้อมศีรษะเล็กน้อย “สวัสดีครับ ผมคือ...”

“คุณคือกัปตันเหรินสินะ” ชายคนนั้นลุกขึ้นยืนก่อนเดินเข้ามาจับมือ
“ผมชื่อเยร์ชินกุ๋ ขอบคุณมากที่ช่วยลูกสาวผมถึงสองครั้ง”

“เกรงใจเกินไปแล้วครับ นี่เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว ผมกับ
ดอกเตอร์กงเองก็เป็นเพื่อนกัน เพยหลานจึงเหมือนน้องสาวคนหนึ่งของผม”
เหรินอี้ส่งยิ้มไปทางกงเพยหลาน

กงเพยหลานยิ้มอย่างยากลำบาก ไบหน้าค่อนข้างแข็งทื่อ ตอนที่เจอ
เหรินอี้ก็ไม่รู้ว่าจริงเหมือนก่อน

เยร์ชินกุ๋พูดว่า “ผมอยากหาโอกาสแสดงความขอบคุณกัปตันเหริน
ต่อหน้ามาโดยตลอด แต่ผมมักยุ่งอยู่กับธุรกิจที่ต่างประเทศ ขนาดครั้งนี้
ที่เพยหลานบาดเจ็บ ผมยังรีบกลับมาดูไม่ได้เลย” ความรู้สึกผิดปรากฏบน
ไบหน้าเขา

เหรินอี้สังเกตทุกอย่างเกี่ยวกับกิริยาและการแสดงอารมณ์บนไบหน้าของ
เยร์ชินกุ๋อย่างละเอียด เขาไม่ได้แกล้งรู้สึกผิดหรือตำหนิตัวเองแน่นอน
จึงเป็นการยากที่จะเชื่อมโยงว่าบิดาผู้แสนสุภาพอ่อนโยนคนนี้เป็นคนไม่ได้เลย

เหรินอี้ปลอบใจ “โชคดีที่กงเพยหลานไม่ได้เป็นอะไรมาครับ เธอเป็น
เด็กผู้หญิงที่เข้มแข็งมาก แต่การที่คุณพ่ออยู่เคียงข้างระหว่างลูกสาวกำลัง
เติบโตนั้นก็สิ่งสำคัญเช่นกัน”

“ใช่แล้วละ ถูกแล้ว” เวย์ชินกู่หันไปมองกงเพยหลานชั่ววินาที “พวกเธอคุยกันไปก่อนนะ เดี่ยวผมออกไปสูบบุหรี่สักหน่อย คนขับคงเอากับข้าวมาส่งแล้วด้วย ผมจะได้แวะรับขึ้นมาก็เดียวเลย โรงพยาบาลจอตระกไม่ค่อยสะดวกนะ”

พยามาลกับเวย์ชินกู่ออกไปจากห้องพักผู้ป่วยพร้อมกัน

เหรินอ้อเลื่อนวีลแชร์ไปข้างๆ เติ่งของกงเพยหลาน จากนั้นก็ยิ้มให้เธอ “ทำไมทำหน้าซึมแบบนี้นะ หรือว่าตกใจจนร้องไห้ทุกคืน”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นสักหน่อย” กงเพยหลานพูดเสร็จก็หัวเราะเบาๆ “ฉันเพิ่งเคยเห็นพี่ไ้วหนวดยาวแบบนี้แฮะ ดูแปลกไปเลย”

เหรินอ้อลูบหนวดที่เพิ่งขึ้นเหนือคางของตนเอง “ดูมีเสน่ห์แบบชายชาตรีไหม”

“หิ ตอนนั้นพี่ทั้งผมทั้งไ้วโรม ไม่หล่อเหมือนเมื่อก่อนแล้ว” กงเพยหลานมองเหรินอ้อแล้วพูดเสียงเบา “ดีขึ้นแล้วใช่ไหมคะ”

“ฉันจะหายดีเร็วๆ นี้แหละ เธอก็เหมือนกันนะ” เหวินอ้อยื่นมือออกไปหากงเพยหลาน

กงเพยหลานวางมือลงบนฝ่ามือเหรินอ้อ อีกฝ่ายบีบมือเธอเบาๆ ก่อนเอ่ยอย่างอ่อนโยน “เพยหลาน เธอผ่านอุบัติเหตุอันหนักหน่วงมาสองครั้งแล้ว แต่ก็ยังรอดมาได้ แสดงว่าเธอดวงแข็งมาก แม้แต่พระเจ้ายังไม่กล้าแตะต้องเธอ หลังรอดจากอันตรายครั้งใหญ่จะต้องมีโชครึกรออยู่แน่นอน”

กงเพยหลานตาแดง “แต่ว่าฉัน...ฉันกลัวมากๆ คิดไม่ถึงเลยว่ามีคนอยากฆ่าฉัน”

“เป้าหมายของคนร้ายไม่ใช่เธอหรอก แต่เป็นฉันกับพี่ชายเธอต่างหาก ดังนั้นพี่ชายเธอต้องส่งเธอไปต่างประเทศ จากนั้นเธอจะปลอดภัยแล้ว”

“แล้วพวกพี่ล่ะ เมื่อไหร่พวกพี่ถึงจะปลอดภัย”

“จับคนร้ายได้พวกเรา ก็ปลอดภัยแล้ว คนอีกมากมายก็ด้วย นี่เป็นหน้าที่ของพี่ชายเธอ เธอเชื่อใจเขาไหม”

กงเพยหลานพยักหน้า

“ฉันเชื่อมั่นในตัวเขาเหมือนกัน เขาเป็นคนที่ฉลาดที่สุด ดี่อสิ่งที่ที่สุด

และแข็งแกร่งที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมาเลย เธอรู้ไหมทำไมคนชั่วถึงทำอะไรโดยไม่ไตร่ตรองให้ดี หรือยอมทำเรื่องเสี่ยงในสถานการณ์ที่กดดันมากๆ นั้นเป็นเพราะเขาโดนพี่ชายเธอไล่ตามจนถึงทางตัน คนพวกนั้นถึงกลัวและตกใจมากยิ่งงี้ละ”

กงเพยหลานเช็ดน้ำตา “งั้นพวกพี่ต้องจับคนร้ายให้ได้นะ และต้องปลอดภัยกลับมาด้วย”

“รับประกันกับเธอเลย คนที่ชนะตอนสุดท้ายต้องเป็นพวกเราแน่นอน” เหรินอึ้งมองกงเพยหลานด้วยสายตาแว่แว่

กงเพยหลานถอนหายใจแผ่วเบา “จริงๆ แล้วฉันไม่อยากไปอเมริกาเลย อยู่ที่นี่ฉันมีเพื่อน มีพี่ชาย แล้วก็พี่ด้วย”

“เธอหาเพื่อนใหม่ได้แน่ อีกอย่างนะ ถ้าไปอยู่ที่นั่น เธอจะได้เจอพ่อบ่อยๆ ด้วยงี้”

กงเพยหลานก้มหัวต่ำ “แล้วจะได้อะไรขึ้นมา ฉันกับพ่อ...ไม่ได้สนิทกันสักหน่อย”

เหรินอึ้งลองถาม “เขาไม่ได้อยู่กับเธอมาตั้งแต่เด็ก ๆ เหรอ”

“อืม ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ฉันไม่ดีเท่าไร ตั้งแต่ที่ฉันจำความได้ ก็ไม่เคยเห็นพวกท่านมีช่วงเวลาดี ๆ หรืออยู่ด้วยกันเลย” กงเพยหลานเหยียดยิ้ม “ฉันว่าทำแบบนี้ไม่มีอะไรดีสักนิด รู้หย่ากันไปเลยไม่ดีกว่าเหรอ”

“ฉันเชื่อนะว่าถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาก็ไม่ดี แต่พวกเขาต้องรักเธอแน่นอน” เหรินอึ้งลูบหัวเธอ “เรื่องของผู้ใหญ่ก็ให้พวกเขาจัดการกันเองเถอะ เธอดูแลตัวเองให้ดีกว่าพอ พวกเราทุกคนอยากให้เธอมีความสุขเติบโตอย่างราบรื่น”

กงเพยหลานยิ้มออกมา

เหรินอึ้งถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ “พ่อเธอเป็นคนยังไงเหรอ”

“เขา...” กงเพยหลานลังเลเล็กน้อย “ฉันไม่รู้จะพูดยังไงดี ที่จริงเขาก็ดีแหละ ไม่เคยอารมณ์เสียใส่ฉันเลย ฉันอยากได้อะไรก็ซื้อให้ แต่พวกเราไม่สนิทกันเท่าไร คงเพราะพ่อแม่เป็นใหญ่เขาเลยค่อนข้าง...เจี๊ยะนะ”

“หลังจากนี้เธอจะมีโอกาสเข้าใจเขา ได้ใกล้ชิดเขาแล้วนะ ด้วยงี้ก็ไม่ใช่

เรื่องไม่ดีนี่ ฎกใหม่”

กงเพยหลานไหวไหวไปมา “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เหรินอ้อมมองเธอด้วยความอ่อนโยน “เชื่อฉันเถอะ ทุกอย่างจะค่อยๆ ดีขึ้น”

กงเพยหลานพยักหน้าแรง “ถ้าพี่พูดอย่างนั้น ฉันก็พร้อมเชื่อ”

เหรินอ้อมออกมาในที่สด

“จริงด้วย ไหนๆ ลองเล่าเรื่องวันนั้นให้ฉันฟังหน่อยสิ ไม่รู้ไ้สารเลวนั้น ใช้อะไรเบรี้ยวๆ มาปิดหน้า จากนั้นฉันก็สลับไป ตื่นมาอีกทีก็อยู่โรงพยาบาลแล้ว ได้ยินว่าวันนั้นเกิดเรื่องราวอันตรายน่ามาเลยนี่”

“ไม่กลัวแล้วเหรอ”

“เรื่องนี้ตอนจบ ความยุติธรรมชนะความชั่วร้ายนี่นา ทำไมฉันต้องกลัวด้วยล่ะ” กงเพยหลานมองเหรินอ้อมด้วยสายตารอคอย

“โอเคๆ ที่พวกเรารอดมาได้ เอาจริงๆ ต้องขอบคุณพี่ชายเธอนะ”

เหรินอ้อมเล่าเรื่องราวในห้องเย็นวันนั้นออกมาอย่างละเอียดชัดเจนแน่นอนว่าฉากที่เขากับกงอิงเสียนสารภาพรักกันตอนนั้นล้วนต้องเก็บเป็นความลับระหว่างพวกเขาสองคน เขายังไม่มีแผนจะบอกเรื่องนี้กับใคร

กงเพยหลานฟังด้วยดวงตาเป็นประกาย “โอ้โฮ อย่างกับในหนังนะ ถ้าฉันตื่นอยู่คงดี”

“เธอกลับไปนะดีแล้ว ถ้าเธอตื่นขึ้นมาคงตกใจและสับสนมาก แถมยังเป็นการเพิ่มภาระให้พวกเราด้วย”

กงเพยหลานพึมพำยิ้มๆ “เท่าที่ดู พี่คงกลัวฉันตื่นขึ้นมาขัดฉากรสวิตของพี่สองคนมากกว่ามั้ง”

เหรินอ้อมตื่นตัวขึ้นมาทันที แต่ยังเสแสร้งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำท่าทางไม่ยี่หระแล้วหัวเราะ “ฮาๆ” ไปสองที

กงเพยหลานขยิบตาอย่างเจ้าเล่ห์ “พวกพี่นี่นะ บางครั้งดูฉลาดมาก แต่บางครั้งก็ดูโง่ๆ พวกพี่คิดจริงๆ เหรอว่าคนอื่นเขาดูไม่ออกว่ากำลังจิบกันนะ”

เหรินอ้อมยิ้มขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ลองเป็นคนอื่นมาพูดแบบนี้สิ เขาคง

หน้าด้านตอบโต้ไปแล้ว แต่พออยู่ต่อหน้าเด็กหญิง ช้ำยังเป็นน้องสาว
กงอิงเสียเลยด้วย เขาเลยรู้สึก...

กงเฟยหลานกอดคอเหรินอี้ไว้ ยิ้มอย่างมีความสุขก่อนพูดว่า “ฉันนั้น
ให้โอกาสพี่อีกครั้งนะ พี่อยากเป็นแฟนฉันไหม ถ้าพี่ไม่ตกลงละก็ หลังจากนั้น
ฉันจะเรียกพี่ว่าพี่สะใภ้แล้วนะ”

เหรินอี้พูดอย่างเบื่อบ่อยๆ “ถ้าเธอกล้าพูดแบบนี้ต่อหน้าคนอื่นละก็ ฉันจะ
โพสต์รูปโคตรน่าเกลียดที่แอบถ่ายเธอครั้งที่แล้วลงบนอินเทอร์เน็ต”

“พี่กล้าเธอ!”

พวกเขาคุยกันอย่างร่าเริงเนิ่นนานจนเยว่ซินกู่กลับมา เขาหิ้วอาหาร
กลางวันมาด้วย

ทั้งสามคนกินข้าวด้วยกัน เป็นมื้ออาหารที่อดัดเล็กน้อย

ตอนกินใกล้เสร็จ โทรศัพท์มือถือของเยว่ซินกู่ดังขึ้นมา เสียงนั้น
ค่อนข้างดัง และปัจจุบันก็ไม่ค่อยมีใครใช้เสียงเรียกเข้าข้อความแบบนี้แล้ว
เหรินอี้จึงแปลกใจเล็กน้อย

เยว่ซินกู่หยิบมือถือขึ้นมาดูแวบหนึ่ง แล้วสีหน้าก็แปลกไปเล็กน้อย

การเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าแค่เล็กน้อยนั้นหนีไม่พ้นสายตาเหรินอี้
เพราะเขากำลังสังเกตคนคนนี้อยู่ตลอด

เยว่ซินกู่พูดด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด “เฟยหลาน พ่อมีธุระนิดหน่อย
ต้องไปก่อนแล้ว เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยกลับมาหาใหม่ได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

เหรินอี้รู้สึกยากจะอธิบาย เยว่ซินกู่คนนี้มีควมลับซ่อนอยู่
ชายคนนั้นเพิ่งจากไปไม่นาน เหวินอี้ก็พูดขึ้นว่า “ตายจริง ถึงเวลา
จิตยาแล้วนี่หว่า ถ้ายังไม่กลับไปต้องโดนดูแน่เลย”

“อ้อ แล้วพี่กินอิมหรือยังคะ” กงเฟยหลานมองซามข้าวของเหรินอี้

“กินไปตั้งสองซาม อิมแล้วละ ฉันฉันไปก่อนนะ ดิๆ เล่นเกมกัน”

“โอเค”

เหรินอี้เซ็นวีลแชร์ไปได้สองทีก็รู้สึกว่ามันเป็นภาระเหลือเกิน สุดท้าย
จึงตัดสินใจลุกขึ้น แล้วเดินลากวีลแชร์ออกไปแทน

เขาเดินไปด้วย โทร.ทางอิงเสียงไปด้วย
เหรินอี้จำได้ว่าทางอิงเสียงเริ่มตรวจสอบเย่วชิงกู่แล้ว ถ้างั้นมือถือเขาคงถูกดักฟังเรียบร้อยแล้ว

เสียงสัญญาณดังขึ้นสองครั้งก่อนถูกตัดไป
ปกติเวลานี้ทางอิงเสียงคงยุ่งอยู่กับเรื่องสำคัญ เहरินอี้จึงโทรหา
ถ่านฮั่วฉุนแทน

“สวัสดีครับกับตันเหริน ทำไมถึงโทร....”

“นายได้ดักฟังมือถือของเย่วชิงกู่ไหม” พอร์รับสายปั๊บ เहरินอี้ก็ถาม
เข้าประเด็นทันที “เมื่อกี้ฉันอยู่กับเขา เห็นเขาได้รับข้อความบางอย่างแล้ว
รีบออกไป สีหน้าก็ดูผิดปกติ ฉันอยากรู้เนื้อหาของข้อความนั้น”

ถ่านฮั่วฉุนชะงักงัน ก่อนทำความเข้าใจคำพูดของเหรินอี้อย่างรวดเร็ว
“รอสักครู่นะครับ ผมขอดูก่อน” ผ่านไปไม่นาน เสียงจากปลายสายก็ดัง
กลับมา “ตัวเลขชุดหนึ่ง ดูเหมือนจะเป็นรหัสลับครับ”

เหรินอี้ขมวดคิ้ว “ดอกเตอร์คงทำอะไรอยู่”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน เหมือนว่าจะออกไปข้างนอกนะครับ”

เหรินอี้แอบคิดในใจ ส่งข้อความมา แถมยังเป็นรหัสลับด้วย แบบนี้
ไม่มีพิรุณไปหน่อยหรอก เย่วชิงกู่ไปที่ไหนกันแน่ จะเกี่ยวข้องกับจื่อเยี่ยน
ไหมนะ

เหรินอี้กลับมาถึงห้องพักแล้วเกิดลังเล ทว่าก็เพียงแค่ว้าวุ่น เขาเปลี่ยน
เสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว จากนั้นหยิบมือถือ หมวก และผ้าปิดปาก ก่อนจะ
วิ่งออกไป

เนื่องจากคนในโรงพยาบาลค่อนข้างเยอะ ลิฟต์จึงช้ามาก ๆ แถม
พวกเขายังอยู่ชั้น 17 อีก

เย่วชิงกู่คงกำลังรอลิฟต์ ไม่ก็เพิ่งลงจากตึกไป

เหรินอี้เดินมาดูตรงปากทางเข้าลิฟต์ พบว่าเย่วชิงกู่กำลังเดินเข้าลิฟต์
ไปพร้อมกับคนอื่นๆ เขาจึงเดินไปตรงทางออกฉุกเฉิน แล้วลงบันไดไป

ระหว่างเดิน แผลที่ถูกความเย็นกัดตรงต้นขาถูกกระเทือนจนจนปริแตก
แขนสองข้างเจ็บแสบ ปอดที่ได้รับบาดเจ็บก็ไม่ยินยอมให้เขาได้ทำอะไร

ที่เป็นการออกกำลังหนักๆ เลยสักนิด แม้ปกติแล้วการขึ้นลงบันไดจะเป็นเพียงการออกกำลังกายก่อนมื้ออาหารของเขาก็ตามที

ตอนนี้แคว้งลงมาจากชั้น 17 เหรินอึกก็แทบหายใจไม่ทัน ยิ่งไปกว่านั้น ยังรู้สึกเจ็บไปทั่วร่าง เขากัดฟันแน่น ยืนมองลิฟต์อยู่ที่ราวบันได เขารู้ดีว่าลิฟต์ตัวนี้แทบต้องหยุดทุกชั้น เยอร์ชินกุต้องซ้ำกว่าตนแน่นอน

รอไม่เกินสามถึงสี่นาทีลิฟต์ก็เคลื่อนลงมาถึงชั้นหนึ่ง เยอร์ชินกุเดินออกมา ก่อนมุ่งหน้าไปยังลานจอดรถ

เหรินอึกตามเขาอยู่ด้านหลังเงียบๆ

เขามองตามไปจนเยอร์ชินกุขึ้นรถ แล้วรีบโบกแท็กซี่คันหนึ่งทันที “คุณคนขับ ตามรถคันสีเงินด้านหน้าไปเลยครับ”

บทที่

เหรินอู้ นั่งไอที่เบาะหลังอยู่นานสองนาน คนขับหันกลับมามองหลายครั้ง
อยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ไม่มีโอกาสแทรกได้เลย

ผ่านไปสักพักเหรินอู้ก็หยุดไอ คนขับรถจึงถามขึ้นว่า “พ่อหนุ่ม
คุณเพิ่งออกมาจากโรงพยาบาลนี่ อาการหนักขนาดนี้ หมอไม่ให้แอดมิทเธอ”
“เตียงเต็มแล้วนะครับ”

คนขับทำหน้าที่เหมือนถึงบางอ้อ แต่เขาก็ตกถามด้วยความกังวล “คุณ
กำลังจะดรอยตามใครอยู่นะ ไม่ผิดกฎหมายแน่นอน”

“ผมเป็นตำรวจครับ”

คนขับเบิกตากว้าง นัยน์ตาห่อประกายด้วยความตื่นเต้น “ข้างหน้าเป็น
คนร้ายเธอ อ้าวใจได้เลย ต่อให้มันงอกปีกบินได้ ก็หนีผมไม่พ้นหรอก”
เหรินอู้ยิ้มออกมา “ต้องรบกวนคุณแล้วละ”

ระหว่างทาง เหรินอู้จ้องรถคันข้างหน้าเขม็ง ขณะที่มือก็พิมพ์ข้อความ
ส่งไปให้กงอิงเสียน [ฉันเจอพ่อของเพยหลานที่โรงพยาบาล เขาได้รับรหัสลับ
ข้อความหนึ่งแล้วก็รีบออกไป ฉันรู้สึกว่ามันสงสัยมาก เลยจะดรอยตามเขามา
ตอนนี้อยู่กำลังมุ่งหน้าไปทางตะวันออกบนถนนหมิ่นฮ่วย]

ผ่านไปสิบกว่านาที กงอิงเสียนเพิ่งจะโทรศัพท์กลับมา เหรินอู้ยังไม่ทัน
ได้พูดอะไร อีกฝ่ายก็ตะโกนขึ้นด้วยความโมโห “นายอยากตายหรือไงกัน!
เพิ่งนอนโรงพยาบาลได้ไม่กี่วันก็แอบหนีออกมาแล้ว รีบกลับไปเตียงนี้เลยนะ!”

เหรินอู้พูดปลอบใจ “นายอย่าเพิ่งโกรธสิ ฉันแค่คิดว่าเขาจะไปไหน

จากในรถ ยังไม่ได้ทำอะไรเลย มันก็เหมือนตอนอยู่ในโรงพยาบาลที่ฉันนั่งอยู่ตลอดนั่นแหละ”

“เหลวไหล ตอนนี้อัดนายยังไม่หายดี หายใจรับอากาศสกปรกไม่ได้ แผลที่ผิวชั้นนอกก็เพิ่งสมานกัน เพราะงั้นนายบอกเลขทะเบียนรถยนต์เข้ามา แล้วรีบกลับไปซะ เดี่ยวฉันจะส่งคนไปตามรอยเอง”

“ฉันตามมาถึงขนาดนี้ เขาน่าจะใกล้ถึงที่หมายแล้ว” ถึงจะพูดแบบนี้ แต่เหรินอื่ก็บอกเลขทะเบียนรถยนต์คันนั้นกับกงอิงเสียน “ฉันขอแน่ใจก่อนว่าคนของนายตามเขาทัน แล้วฉันค่อยกลับ”

“ตอนนี้นายถึงไหนแล้ว”

เหรินอื่มองนอกหน้าต่างรถแวบหนึ่ง “อยู่แถวๆ สะพานเจียนชิงนะ”

กงอิงเสียนเงยไปชั่วคราว “ฉันก็อยู่แถวนั้นเหมือนกัน ฉันกำลังดักฟังห้องพักในโรงแรมที่ไปเยี่ยนอยู่”

เหรินอื่สูดหายใจเข้าลึกๆ “นายกำลังจะบอกว่า บางทีเขาน่าจะไปโรงแรมนั้นนั่นแหละ”

“เป็นไปได้ ถ้าเขาไปที่โรงแรมเจียนชิงจริงๆ นายก็รีบแจ้งฉัน จากนั้นก็กลับไปเถอะนะ”

“โอเค ได้เลย”

“ฟังให้ดีนะ นายต้องกลับไป ที่นั่นไม่ใช่สมรภูมิรบของนาย”

“รู้แล้วนะ ฉันจะรีบกลับเลย” เหรินอื่ถอนหายใจออกมา “พูดตามตรง เยว่ชินกู่ดูไม่เหมือนคนเลวสักนิด ถ้าเขาเกี่ยวข้องกับองค์กรจริงๆ ฉันคิดไม่ออกเลยว่าทำไมเขาถึงยอมให้จื่อเยี่ยนทำร้ายลูกสาวตัวเองแบบนี้”

“อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ ทำได้แค่อธิษฐานให้มันจบลง หินถึงจะโผล่ขึ้นมา¹ แล้วตอนนั้นเราจะได้รู้คำตอบเอง”

รถแท็กซี่คันที่เหรินอื่นั่งตามรถของเยว่ชินกู่เลี้ยวไปทางทิศเหนือ ป้ายหน้าโรงแรมเจียนชิงขนาดใหญ่ปรากฏให้เห็นชัดในสายตา

¹ 水落石出 เป็นสำนวนจีน หมายถึง เมื่อระดับน้ำลดลง หินจะปรากฏ หมายถึง เมื่อสถานการณ์หรือปัญหาต่างๆ คลี่คลาย ความจริงจะปรากฏให้เห็น

เมื่อเห็นจุดหมายปลายทางตรงหน้า เหรินอื่ก็แทบจะหยุดหายใจ เขาพอจะเดาบทสรุปได้อยู่แล้ว แต่ในใจยังกอดความหวังเล็กๆไว้ ทั้งเขาและกงอิงเลียนต่างไม่อยากให้เยร์ชินกู่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะกงเพยหลานต้องผ่านประสบการณ์อันแสนเจ็บปวดที่เธอไม่ควรได้รับมามากเกินพอแล้ว เธอยังเป็นแค่เด็กไร้เดียงสา ไม่ควรรับกรรมจากความผิดพลาดของผู้ใหญ่แบบนี้

แต่สุดท้าย เขาก็ทำได้แค่มองรถของเยร์ชินกู่แล่นเข้าไปในลานจอดรถของโรงแรมเจียนซิงทั้งอย่างนั้น

เหรินอื่สูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วเอนหลังพิงเบาะรถอย่างหมดแรง ด้วยรู้สึกมึนงงไปชั่วขณะ

คนขับถามว่า “คุณตำรวจ จะให้ตามเข้าไปไหมครับ”

“คุณจอดอยู่ริมถนนก่อนดีกว่า” เหรินอื่ตอบ ก่อนจะรายงานสิ่งที่เห็นให้กงอิงเลียนได้รู้ พลงคิดว่าอีกฝ่ายที่กำลังอยู่ในจุดสังเกตการณ์น่าจะเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดแล้ว

เขาเพิ่งส่งข้อความไปได้ไม่นาน ก็ได้รับการตอบกลับจากกงอิงเลียนแทบจะทันที มันเป็นเพียงแค่สองคำสั้น ๆ ว่า [กลับไป]

เหรินอื่เอ่ยปาก “คุณคนขับ กลับไปส่งผมที่โรงพยาบาลทีครับ”

“อ้าว แค่นี้เองหรอ”

“ครับ ไปกันเถอะ”

“โอเค”

คนขับเพิ่งเลี้ยวรถกลับ จู่ๆ โทรศัพท์มือถือของเหรินอื่ก็ดังขึ้น แต่ครั้งนี้เป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก

เหรินอื่มองเบอร์โทร.นั้นก็พลันเกิดความรู้สึกขนลุกขึ้นมา ภายในหัวมีเสียงสองเสียงดังพร้อมกัน เสียงหนึ่งตะโกนบอกว่าอย่ารับสายนี้ ขณะที่อีกเสียงยืนยันอย่างหนักแน่นว่าให้เขารับสาย ทั้งสองคือตัวแทนของสัญชาตญาณเอาตัวรอดและความยึดมั่นในฐานะผู้ช่วยชีวิตที่กำลังต่อสู้กันอยู่

ต่อให้เขาจะไม่เคยเห็นเบอร์โทร.นี้มาก่อน ต่อให้เขาจะเดาไม่ได้ว่าปลายสายเป็นใคร และเพราะอะไรถึงโทร.มา แต่เขารู้ดีว่าโทรศัพท์สายนี้

ลำนัดมก

เหรินอ้กำหมัดแน่น กตปุมรับสายด้วยมือที่ลั่นเทา “ฮัลโหล?”

“กัปตันเหริน นีผมเอง พ่อของเพยหลาน” เสียงจากปลายสายลั่นไหว เล็กน้อย

“ผมฟังอยู่”

“ผม...อยากให้คุณลงจากรถเดี๋ยวนี แล้วมาที่ห้องประชุมอเนกประสงค์ ชั้น 3 ของโรงแรมเจียนซิงภายในสามนาทึ ไมอย่างนั้นผมจะตาย”

เหรินอ้ลืมหายใจไปชั่วขณะ

“เหลืออีกสองนาทึห้าสิบวิ” ทุกคำที่เย่วชินกู่พูดออกมาเหมือนเสียง คนที่อ่านเอกสารเป๊ะๆ แต่อาการลั่นสะท้านและหวาดกลัวจากน้ำเสียงนั้น เป็นเรื่องจริง

เหรินอ้มองซ้ายขวาตามสัญชาตญาณราวกับขอความช่วยเหลือ เขารู้ว่า กงอิงเสียนจะต้องมองเขาอยู่จากที่ไหนสักแห่งบนจุดที่สูงขึ้นไปแน่ แต่ตอนนี้ อีกฝ่ายช่วยอะไรเขาไม่ได้ สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือการตั้งสติแล้วกลับไป โรงพยาบาล นั้นเป็นวิธีเดียวที่จะรับประกันความปลอดภัยของตัวเองได้

แต่นั้นคือพ่อของเพยหลาน ถึงแม้จะไม่สนิทกัน แต่เธอยังมีโอกาส สร้างสายสัมพันธ์ๆ กับพ่อได้ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่กงอิงเสียนทำไม่ได้อีกตลอด ชั่วชีวิตนี้ แล้วเขาจะยอมให้น้องสาวตัวเองต้องมาสัมผัสกับความเจ็บปวด แบบเดียวกันนั้นหรือ

“เหลืออีกสองนาทึสามสิบห้าวิ”

เหรินอ้เปิดประตูรถ พร้อมตบพนักพิงที่นั่งด้านหน้าเบาะๆ แล้วพูด อย่างเร่งรีบว่า “คุณคนขับ พอดีผมกำลังรีบ แต่อีกเดี๋ยวจะมีตำรวจที่แม่ง โคตรหล่อมาหาคุณ เขารวยมาก เพราะงั้นคุณต้องเอาเงินจากเขาเยอะๆ เลยนะ”

พูดจบก็วิ่งไปทางลิอบบี้โรงแรมอย่างรวดเร็ว

เหรินอ้เพิ่งเข้ามาถึงลิอบบี้ สายเรียกเข้าจากกงอิงเสียนก็ดังขึ้น เขาจึง ดึงพนักงานโรงแรมคนหนึ่งไว้ “ผมเป็นนักดับเพลิง ที่นี้มีระเบิด รีบอพยพ คนออกไปเร็วเข้า!”

พนักงานโรงแรมมองเขาด้วยความสับสน

“เร็วเข้า!” เทรินอีกตปุมรับสายแล้วรีบวิ่งขึ้นบันไดไป เขาหอบหายใจไม่หยุด แต่ก็ยังชิงพูดก่อนที่จะงอเสียจะได้เอื่อยอะไร “เยร์ชินถูกรู... ถูกจับเป็นตัวประกัน ฉันต้องรีบไปให้ถึงห้องประชุมมอเนกประสงค์ชั้น 3 ไม่งั้นเขาจะตกอยู่ในอันตราย”

“นายห้ามไปเด็ดขาดนะ!” กงอิงเลียนตะโกนกลับมาอย่างบ้าคลั่ง “นายห้ามไป เด็ดขาด! นี่เป็นกับดัก ถ้านายยังกล้าไปฉันไม่ปล่อยนายไว้แน่ เพราะฉันอย่าไปเด็ดขาดนะ!”

“ฉันรู้ว่านี่เป็นกับดัก แต่ถ้าเป็นนาย นายก็จะไปใช่ไหมล่ะ เพื่อเพยหลาน เพื่อความจริง” เทรินอ้อทำเสียงจู้ปใสโทรศัพท์มือถือถนัดๆ ที่หนึ่งแล้วทำที่เป็นพูดสบายๆ “ผมรอคุณหน้าตำราจมาช่วยอยู่นะ เหมือนกับทุกครั้งที่คุณนำมาช่วยผมไง”

พูดจบ เทรินก็ตัดสายไปทันที เพราะเขาวางมาถึงชั้นสามแล้ว และเห็นประตูห้องประชุมบานใหญ่แสนหรูหราที่ตั้งอยู่ตรงหน้า

เทรินอีกตปุมอกตัวเองไว้ พยายามทำให้หัวใจที่เต้นแรงกับอาการไอไม่หยุดสงบลง จากนั้นจึงผลักประตูเข้าไป

ภายในห้องประชุมที่กว้างขวาง โต๊ะและเก้าอี้ล้วนถูกจัดแถวอย่างเป็นระเบียบ เดิมทีห้องแบบนี้มักจะใช้จัดประชุมหรือไม่ก็งานแต่งงาน แต่เมื่อมีเพียงไม่กี่คนที่อยู่ด้านใน บรรยากาศจึงดูเว้งว่างและเย็นเยียบอย่างบอกไม่ถูก

เทรินอ้อยืนอยู่ที่ทางเข้า มองไปยังโต๊ะประธานก็เห็นคนสองคนนั่งอยู่ คนแรกคือเยร์ชินกู อีกคนคือไปซื่อเจิง ที่เทรินอ้อจำได้ทันทีที่เห็น เพราะเขาเคยดูภาพถ่ายของอีกฝ่ายมาแล้วหลายครั้ง

เทรินอ้อก้าวเข้าไปช้าๆ

ไปซื่อเจิงมีรูปร่างผอมสูง ดูสุภาพเรียบร้อย ใส่แว่นไรกรอบ สวมเสื้อสูทสำเร็จรูปราคาถูก แม้จะไม่พอดีตัว แต่ก็ดูเหมาะสม ทำให้ภาพลักษณ์ภายนอกดูเป็นศาสตราจารย์ด้านเคมี เหมือนครูคนหนึ่งที่ได้เดินสวนกันในมหาาลัย

ใครจะไปคิดกันว่าคนที่มีภาพลักษณ์แบบนี้จะเป็นมาตกรโหดที่ทั้ง
บ้าคลั่ง วิปริต และไร้ความปรานี จนถึงขั้นฆ่าภรรยาและลูกสาวตัวเองได้

ไปซื้อเหมิงมองสำรวจเหรินอู้ตั้งแต่หัวจรดเท้า

เหรินอู้เดินไปหยุดอยู่ห่างจากทั้งสองคนราวยี่สิบเมตร นี่คือระยะที่เขา
รู้สึกปลอดภัย “ไปซื้อเหมิง”

“กัปตันเหริน ในที่สุดก็ได้เจอกันสักทีนะ” ไปซื้อเหมิงมองเหรินอู้ด้วย
ใบหน้าที่ปราศจากความรู้สึก “แกคงรู้อยู่แต่แรกแล้วสินะว่าฉันอยู่ที่นี้ ถูกไหม”

“แกเองก็คงจะรู้อยู่แล้วว่าฉันรู้ว่าแกอยู่ที่นี้ ถูกไหม” เหรินอู้มองไปทาง
เยว่ชิงกู่ ภายนอกเขาดูไม่มีอะไรผิดปกติ ไม่เหมือนคนที่กำลังถูกบีบจ่อ
เลยสักนิด ราวกับว่าอีกฝ่ายแค่นั่งอยู่ข้างกายไปซื้อเหมิงก็เท่านั้น แต่เหรินอู้
มองออกถึงความกลัวนั้น เขากลับจนนั่งตัวเกร็งไปหมด ดวงตาสีนระริก
ไม่หยุด คล้ายคนมีเรื่องราวในใจมากมายที่อยากพูดออกมา

“ฉันรู้ว่ายังไงก็คงหนีไม่รอด เพราะทั้งประเทศกำลังตามล่าฉันอยู่”

“แล้วแกเข้ามาพักในโรงแรมได้ยังไง”

“แกคิดว่าฉันจะเอาบัตรประชาชนตัวเองไปเปิดห้องที่รีเซ็ปชันเหรอ”
ไปซื้อเหมิงมองเหรินอู้แล้วพูดเยาะเย้ย “แกถามคำถามโง่ๆแบบนี้ คงเพราะ
อยากจะทำเวลารอให้ดอกเตอร์กงมาช่วยเหลือสิ”

“ในเมื่อแกกล้าโผล่หน้ามาเจอฉันตรงๆแบบนี้ แสดงว่าเตรียมตัวมาดี
เลยสินะ ดูท่าฉันจะไม่ได้ออกไปง่ายๆแล้วมั้ง” เหรินอู้ขีดคางไปทางเยว่ชิงกู่
“เขาเกี่ยวยังไงกันแน่”

“ไม่ใช่ว่าพวกแกสงสัยอยู่แล้วเหรอ ยังจะถามฉันอีกทำไมล่ะ”

“เพราะไม่มีหลักฐานถึงเรียกว่าสงสัย ถ้ารู้หมดคงจับกุมเขาไปนาน
แล้วละ” เหรินอู้กล่าว “คนที่ใช้เขาล่อฉันให้มาที่โรงแรมนี้คงเป็นแกสินะ”

“ใช่แล้ว ก็ช่วงนี้แทบจะหาโอกาสที่แกอยู่คนเดียวไม่ได้เลยนี่นา”
ไปซื้อเหมิงพูด “โยนโทรศัพท์มือถือของแกมาให้ฉันซะ”

เหรินอู้หรีดตาลง “แกเอาอะไรมาขู่ฉัน แค่นั่งอยู่ข้างเขาก็ขู่ฉันได้แล้ว
งั้นสิ?”

ไปซื้อเหมิงเปิดเสื้อสูทตัวนอกออกอย่างไม่เร่งรีบ

เหรินอีู้สึกซาที่หนังศีรษะขึ้นมาชั่วขณะ

บนตัวของไปซื้อเจิ้งมีขวดสารเคมีเล็กๆ มัดไว้จำนวนหนึ่ง แต่ละขวดมีสายขนวนเชื่อมต่อกับระเบิดไว้

“แล้วไง วันนี้แกมาล้างเวยตัวเองเหรอ” เหรินอีู้กััดฟันพูด

“โทรศัพท์มือถือ” ไปซื้อเจิ้งมองเหรินอี้อย่างเยือกเย็น

เหรินอี้วางโทรศัพท์มือถือไว้บนพื้น แล้วใช้เท้าเตะส่งไป

ไปซื้อเจิ้งหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาวางบนโต๊ะ “แกไม่ถามหน่อยเหรอว่าฉันจะทำอะไร”

“ไม่ว่าแกคิดจะทำอะไร พวกเราก็จะหยุดยั้งแกให้ได้”

“นี่ไม่ใช่คำถาม”

“...แกคิดจะทำอะไร”

ไปซื้อเจิ้งมองเหรินอีู้ด้วยสายตาลุ่มลึก “แกเคยไคร่ครวญถึงความหมายของการมีชีวิตบ้างไหม”

บทที่

เฮอร์นั้พูดอย่างหมดความอดทน “จะล้างสมองฉันด้วยตรรกะเพี้ยน ๆ จากลัทธิ X ของพวกแกนั่นแหละ นี่ฟังฉันให้ดีนะ ฉันแหม่งไม่อยากจะรู้อุดมคติ ความเชื่อ หรือเป้าหมายชีวิตท่าเหวอะไรของแกทั้งนั้น ฉันรู้แค่ว่าแกเป็น ฆาตกรสารเลวที่สมควรตาย เป็นสัตว์เดรัจฉานที่ฆ่าได้แม้กระทั่งภรรยากับลูก ของตัวเอง และฉันจะหยุดไม่ให้แกทำร้ายคนบริสุทธิ์ได้อีก”

เมื่อเอ่ยถึง ‘ภรรยาและลูก’ อารมณ์บนใบหน้าของไปชื้อเจิงก็ไม่เปลี่ยน แม้แต่น้อย แถมยังพูดออกมาอย่างมั่นใจ “ฉันได้ชำระล้างพวกเขาไปแล้ว แกไม่มีทางเข้าใจหรอก”

เฮอร์นั้พูดด้วยความโกรธ “ฉันไม่จำเป็นต้องเข้าใจแก ฉันแค่ต้องการ ให้แกได้รับโทษตามกฎหมาย”

โทรศัพท์มือถือของเฮอร์นั้ส่งเสียงดังขึ้นมาอีกครั้ง ต่อให้ไม่ดูก็รู้ว่า เป็นสายจากกองสืบเสาะแน่นอน

ไปชื้อเจิงปรายตามองโทรศัพท์มือถือแวบหนึ่ง ก่อนจะสไลด์ปุ่มรับสาย ปลายสายของโทรศัพท์มีเพียงความเงียบ ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจแผ่วเบาเท่านั้น

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดเสียงของกองสืบเสาะก็ดังขึ้นว่า “เฮอร์นั้ นายพูดสิ” หลังจากที่เขาสงบสติอารมณ์ได้

เฮอร์นั้มองไปชื้อเจิง ในขณะที่กำลังจะอำปากนั้น ไปชื้อเจิงก็เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน “ดอกเตอร์กั ฉันเอง ไปเถียน”

ลมหายใจของกงอิงเสียนเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงขึ้น “เหรินอีละ เย่วชินกู่ละ”

เหรินอีเพิ่มเสียงให้ดังขึ้น “ตอนนี้เรายังปลอดภัยดี แต่บนตัวไปเยียนมีสารเคมีอะไรสักอย่างเชื่อมต่อกับระเบิดอยู่”

ไป๋ซือเจิงกล่าวว่า “พวกแกอพยพฝูงชนหรือยัง คงจะยังอพยพไม่เสร็จสินะ ก็โรงแรมนี้มีคนตั้งหลายร้อยคนนี่นา”

“ตำรวจล้อมโรงแรมนี้ไว้หมดแล้ว ยังไงแกก็หนีไม่พ้นหรอก พุดมาเลยเถอะว่าเป้าหมายของแกคืออะไรกันแน่”

“ฉันไม่ได้วางแผนจะหนีมาตั้งแต่แรกแล้ว” ไป๋ซือเจิงพูด “ของที่อยู่บนตัวฉันทำให้เราสามคนตายได้ในพริบตา เพราะงั้นอย่าคิดจะทำอะไรเง่ ๆ เว้นแต่ว่าแกจะไวกว่าระเบิดนะ”

“แกต้องการอะไร”

“ฉันต้องการให้คนของแกถอยไปที่ชั้นหนึ่ง ห้ามใครเข้าใกล้ห้องประชุมอีกอย่าง ฉันดูกล้องวงจรปิดผ่านโทรศัพท์ได้ เพราะงั้นอย่าคิดจะตักตักเด็ดขาด” ไป๋ซือเจิงดูหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเอง “แกอยู่ทางขึ้นบันไดชั้นสาม มือซ้ายจับราวบันไดอยู่ ถูกไหม”

“...โอเค ถอยกลับไปชั้นหนึ่ง” กงอิงเสียนกลับไปยังด้านล่างตึก “แล้วไงต่อ”

“รอฟังคำสั่งต่อไปจากฉัน”

“แกต้องการอะไรกัน...”

ไม่รอให้เขาพูดจบ ไป๋ซือเจิงก็ตัดสายไปแล้วเรียบร้อย

เหรินอีจ้องไป๋ซือเจิงด้วยแวตากริ้วกราด “แกคิดจะทำอะไรกันแน่”

ไป๋ซือเจิงส่ายหัวไปมา “แกไม่เข้าใจ พวกแกไม่มีทางเข้าใจหรอกว่าบนโลกนี้มีวิญญาณมากมายแค่ไหนที่ต้องถูกชำระล้างด้วยไฟเพราะโดนความชั่วร้ายกัดกิน และแกก็คงไม่เข้าใจว่าภายใต้ภูตฐานภาพของสุริยเทพไม่ว่ากฎหมายหรือศีลธรรมของมวลมนุษยชาติก็เป็นแค่ของจอมปลอมน่าขำลึนดี”

“อะไรกัน นี่แกยังอยากจะเทศนาฉันอยู่อีกเหรอ” เหรินอียิ้มเย็น

“แม้แต่ผู้นำลัทธิ X ของพวกแกยังทำไม่ได้เลยนะ”

“แกมันเป็นวิญญาณชั่วร้าย ไม่จำเป็นต้องได้รับการเทศนาหรือ คนอย่างแกต้องถูกชำระล้าง” แวตซาของไป๋ชื้อเจิงชวนให้คนมองรู้สึกเย็นเยือก ด้วยความกลัว “ไฟเป็นเจตจำนงของเทพเจ้า เป็นเจตจำนงของธรรมชาติ เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ดอกไม้ย่อมแบ่งบาน¹ แต่แกต่อต้านเทพเจ้า ชัดขึ้น ธรรมชาติ แกจะต้องถูกลงทัณฑ์”

“ต่อต้านเทพเจ้า? ชัดขึ้นธรรมชาติ? แค่ว่าระดับเพลิงนี่นะ” เหรินอี๋ดาออกมาอย่างอดไม่ได้ “แม่งเอ๊ย! แกวางใจได้เลย ถ้าแกโดนไฟคลอกฉันจะไม่ช่วยแกแน่”

“ใช่แล้ว พวกมนุษย์นี่ละคือสิ่งมีชีวิตที่หลงตัวเองที่สุดบนโลกใบนี้แล้ว ฉันจะยกตัวอย่างให้แกฟัง ในโลกของสรรพสัตว์ ตากล้องจะคอยเฝ้าดูสัตว์ล่า และถูกล่าโดยไม่เข้าไปแทรกแซง เพราะพวกมนุษย์มักชอบพูดว่า ‘อย่าฝืน กฎธรรมชาติ’ ช่างปลอมเปลือกจนฉันแทบอยากอาเจียน” ไป๋ชื้อเจิงแสดงความรังเกียจออกมา “พวกมนุษย์ก็สองมาตรฐานแบบนี้แหละ ทั้งที่มีแค่ มนุษย์แท้ๆ ที่ฝืนกฎธรรมชาติไม่หยุดหย่อน ไม่ว่าจะอยากมีชีวิตอมตะ อยากจะเปลี่ยนแปลงโลก และอยากควบคุมโชคชะตาของสิ่งมีชีวิตอื่น ถ้าไม่อยากฝืนกฎธรรมชาติจริง ๆ ก็ควรปล่อยให้เปลวไฟแผดเผาอย่าง ที่ควรเป็น ให้สายน้ำไหลอย่าง ที่ควรไหล ให้เจตจำนงของเทพเจ้าแผ่ขยายไปทั่ว ทุกที่และทุกสรรพสิ่ง แกยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าที่มนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมาน กับเปลวไฟ ก็เป็นเพราะพยายามที่จะควบคุมไฟยังไงล่ะ”

เหรินอี๋หรีตลง “มีอย่างหนึ่งที่ฉันต้องยอมรับจื่อเยียนจริง ๆ เพราะ นอกจากมันจะล้างสมองคนได้เก่งแล้ว ยังมองคนเก่งอีกต่างหาก มันหา คนวิปริตอย่างพวกแกท่ามกลางมนุษย์ธรรมดาได้ยังไงกันนะ” เขายังแสดง ท่าทางเข้าใจแจ่มชัดออกมาอีก “อ้อ เสราฟิมไง ใช่แล้ว ก็เป็นสถานที่รวมตัว ของพวกคนวิปริตนี่แหละ”

“ฉันไม่เคยเข้าเสราฟิมเลย” ไป๋ชื้อเจิงมองเหรินอี๋ ในแวตซาปรากฏ

¹ ความหมายโดยนัยคือ ทุกเรื่องราวย่อมมีจังหวะในตัวเอง

เศษเสี้ยวของความสงสัย “แกยังจมอยู่ในความมืดมิด หมดหนทางเยียวยาแล้ว”

เหรินอี้ไม่สนใจไปซื้อเจิงอีก แต่หันไปมองเยร์ชินกู่แทน “คุณเองก็โดนล้างสมองจนกลายเป็นหนึ่งในสาวกของสุริยเทพไปแล้วนั่นหรอ”

สีหน้าของเยร์ชินกู่เขียวคล้ำ มองเหรินอี้โดยไม่พูดอะไรสักคำ

“ทำไมคุณถึงมาที่นี่ แล้วทำไมถึงได้เกี่ยวข้องกับพวกมัน”

เยร์ชินกู่กดเสียงต่ำ “คุณสะกดรอยตามผมมาแบบนี้ ก็แสดงว่าคุณสงสัยผมมันสินะ”

“ใช่ หลังจากที่คุณสืบสวนเรื่องของหวังหมิ่นเต๋อ จากการตรวจสอบสถานะทางสังคมและเงินทุนที่หมุนเวียนของเขา พวกเราเลยสงสัยคุณ เยร์ชินกู่เมื่อสิบเก้าปีก่อน คุณติดสินบนหมอที่ทำการบำบัดจิตใจให้กองอิงเสียนไช้ใหม่ ใช้การสะกดจิตปลูกฝังความทรงจำให้กับเด็กอายุหกขวบที่เพิ่งสูญเสียคนในครอบครัวไป หลังจากที่คุณรู้ว่าเรื่องนี้จะถูกเปิดโปง คุณเลยฆ่าหวังหมิ่นเต๋อเพื่อปิดปาก?”

หลังจากเหรินอี้พูดด้วยความเดือดดาลจบ ก็ปล้นฉกคิดขึ้นมาได้ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล หวังหมิ่นเต๋ออยู่อย่างสุขสบายตลอดสิบเก้าปีที่ผ่านมา แล้วเยร์ชินกู่ได้ยังไงว่าพวกเขาสงสัยหวังหมิ่นเต๋อ หากดูจากเวลามันราวกับว่าพอกองอิงเสียนสิบถึงตัวหวังหมิ่นเต๋อ เยร์ชินกู่ก็ลงมือทันทีหรือว่าข้อมูลจะรั่วไหลระหว่างการสืบสวนแล้วมีคนแอบส่งข้อมูลให้เขามันรั่วไหลไปได้ยังไงและใครเป็นคนปล่อยข้อมูลออกไป

เยร์ชินกู่แหม่ปาก “ผม...ผมไม่คิดเลยว่าเรื่องมันจะมาถึงจุดนี้”

“...คุณยอมรับแล้วนั่นหรอ ยอมรับว่าตัวเองติดสินบนหวังหมิ่นเต๋อ ยอมรับว่าตัวเองฆ่าปิดปากเขา”

เยร์ชินกู่พยักหน้าอย่างแข็งทื่อ ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาเหรินอี้

เหรินอี้รู้สึกเหมือนมีกำปั้นตบตาคอ เขาคาดไม่ถึงว่าเยร์ชินกู่จะยอมรับง่ายขนาดนี้ หรือบางทีอีกฝ่ายน่าจะรู้ว่าตัวเองเหลือเวลาไม่มากแล้ว แต่เขาหวังจริงๆ ว่าข้อสงสัยพวกนี้จะเป็นแค่ความเข้าใจผิด เพราะอีกฝ่ายเป็นพ่อของเพยหลาน ทว่าความเป็นจริงนั้นช่างโหดร้าย

เหรินอู้สุดลมหายใจเข้าหนึ่งที “จั้น...คุณคงรู้ใช้ใหม่ว่าฆาตรกรที่วางเพลิง บ้านตระกูลลงเป็นใคร”

เยร์ชินกู่หลับตาลง

“ใครกัน ฆาตรกรมันเป็นใคร” ดวงตาของเหรินอู้แดงก่ำดุจเลือด เขา ตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว “อย่าบอกนะวักเป็นคุณอีกเหมือนกัน!” คนที่พรากชีวิตครอบครัวของกงอิงเสียนไป แล้วผลักดันให้เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่ง ให้ตกสู่ขุมนรกแห่งความเจ็บปวด แท้จริงแล้วเป็นแดรจกานที่สร้างเป็นคนดี ตรงหน้านั้นเองเธอ!

เยร์ชินกู่หันซิดเผือดราวกับจะลื่นใจ “เป็น...นักฆ่าที่ผมจำจวนมา”

เหรินอู้รู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่างกาย มือเท้าสั่นเทาไปหมด เขาไม่คิดเลยว่าศัตรูที่กงอิงเสียนไล่ตามมาถึงสิบเก้าปีจะอยู่ตรงหน้า

เหรินอู้เอ่ยด้วยความสั่นสะท้าน “ทำไมกัน คดีโรงงานเคมีเป่าเซิน ระเบิดเกี่ยวข้องอะไรกับคุณกันแน่ คุณถึงได้ทำเรื่องโหดร้ายขนาดนี้เพื่อ ปิดบังความจริง” เขาโกรธแค้นจนอยากฉีกร่างคนตรงหน้าออกเป็นชิ้นๆ

นัยน์ตาของเยร์ชินกู่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว เขาพูดขึ้น ด้วยเสียงสละอื่น “ผม...ผมรับเงินสินบนแล้วจัดซื้อวัสดุที่ไม่ได้มาตรฐาน ถ้าโดนตรวจสอบละก็ ผมต้องติดคุกตลอดชีวิตแน่”

เหรินอู้มองเยร์ชินกู่ด้วยความตกตะลึง รู้สึกเหมือนตกลงไปในหลุม น้ำแข็ง มันหนาวเหน็บไปจนถึงกระดูก ความชั่วร้ายในจิตใจมนุษย์ทำให้เขา หวาดกลัวจนสั่นสะท้านอีกครั้ง

เหรินอู้ถามด้วยความไม่เข้าใจ “คุณ...ถึงขนาดเผาพี่ชาย พี่สะใภ้ และหลานสาวตัวเอง เพื่อหนีความผิดเนี่ยนะ แถมยังยอมช่วยจื้อเยียน หม่าผู้คนไปอีกตั้งมากมายเพื่อปกปิดความจริงอีก...ไอ้สัตว์แดรจกาน! ไอ้สัตว์นรก! คุณไม่เคยคิดบ้างเธอ ว่าถ้าเพยหลานรู้ความจริงเข้า เธอจะ ผิดหวังและเจ็บปวดมากแค่ไหน! คุณจะให้เธอกับแม่มองหน้ากงอิงเสียน ยังไง!”

หยดน้ำตาแห่งความเสียใจไหลลงมาจากดวงตาของเยร์ชินกู่

เหรินอู้เบิกตาโตมองไปยังเยร์ชินกู่ “ไหนจะเพยหลานอีก ที่เพยหลาน

ถูกลักพาตัวก็เป็นแผนของคุณนั่นแหละ เพื่อที่จะฆ่าผมกับกงอิงเสียนให้ได้ แม้แต่ลูกสาวของตัวเองก็ยังไม่เว้นเลยสินะ!”

“ไม่ใช่แบบนั้น!” เยว่ชินกู่ตะโกนขึ้นมา “ผมทำเพื่อปกป้องลูกสาวของผมต่างหาก!”

เหรินอ้อบังคับตัวเองให้ใจเย็นลง “ฉันทำไมจื่อเยียนถึงให้ฟางจื่อชวีลักพาตัวเพยหลาน คุณกับจื่อเยียนเกี่ยวข้องกันยังไง หรือว่า...คุณคือจื่อเยียน?”

ไปซื้อเหล้าหั่วเราะเสียงเย็นหนึ่งครั้ง ชัดเจนว่าหั่วเราะเยาะประโยชน์สุดท้ายที่เหรินอ้อพูด

เหรินอ้อจึงเข้าใจในทันที “คนที่คอยสนับสนุนเงินทุนให้กับลัทธิก็คือคุณเองสินะ”

เยว่ชินกู่ก้มหน้าลง

“คุณสนับสนุนเงินทุนให้พวกมันจุดไฟฆ่าคน ส่วนพวกมันก็ช่วยคุณปกปิดความผิดที่ก่อไว้” เหรินอ้อกำหมัดแน่น ตลอดชีวิตที่ผ่านมา นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยที่ได้เจอใครสักคนที่เขารู้สึกเกลียดชังจนอยากจะฆ่าอีกฝ่ายให้ตายด้วยมือตัวเอง

เยว่ชินกู่แก้ตัวเสียงเบา “ผมถูกบังคับ พวกเขารู้ความลับของผม ผมเลยจำเป็นต้องทำ...ผมเองก็อยากให้เรื่องนี้มันลงจบสักที ไม่อยากให้ใครโดนลากเข้ามาเอี่ยวอีกแล้ว เพราะแบบนั้นพวกเขาเลยอยากฆ่าผม แต่ผมคิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะลงมือกับเพยหลาน และพวกเขาก็คงไม่ปล่อยผมไปเหมือนกัน ผมแค่หวัง...ว่าเพยหลานจะเติบโตมาอย่างมีความสุข”

“มีพ่อแบบคุณ แล้วเธอจะเติบโตมาอย่างมีความสุขได้ยังไง”

เยว่ชินกู่หน้าตาไหลไม่หยุด

“แกต้องถูกลงทัณฑ์ เพราะแกทรยศต่อสุริยเทพ” ไปซื้อเหล้ากล่าวเสียงเย็น

“จื่อเยียนเป็นใคร”

เยว่ชินกู่ส่ายหน้าไปมา

“บอกผมมา!” เหรินอ้อตะโกน “จื่อเยียนเป็นใคร พวกคุณรู้ได้ไงว่า

เรากำลังสืบเรื่องหวังหมื่นต่อ บอกผมมา!”

“ฝันไปเถอะ เขาไม่กล้าบอกแหะ” ไปซื้อเจิ้งม่งเหรินอีด้วย
ใบหน้าที่ไร้ซึ่งอารมณ์

เหรินอีมองไปซื้อเจิ้งด้วยดวงตาที่แดงก่ำ “แกคิดจะทำอะไรกันแน่
ใช้เล่ห์กลสารพัดวางกับดักนี้ขึ้นมาแค่เพราะอยากคุยกับฉันอย่างนั้นหรือ
แล้วผู้สมรู้ร่วมคิดของแกล่ะ จื่อเยียนล่ะ พวกแกวางแผนอะไรไว้อีกกันแน่
หรือจริงๆ แล้วแกแค่กำลังถ่วงเวลา”

เมื่อพูดจบ ไปซื้อเจิ้งยิ้มเย้นออกมา เขาก็มหันามองโทรศัพท์มือถือ
ของตัวเอง จากนั้นหยิบโทรศัพท์มือถือของเหรินอีขึ้นมาพาลงถาม “รหัส”

เหรินอีพูดรหัสออกมา

ไปซื้อเจิ้งปลดล็อกโทรศัพท์มือถือแล้วโทร.กลับทางอิงเสียน แล้วเปิด
ลำโพง

“ฮัลโล!”

“ดอกเตอร์กง แกถอดเสื้อโค้ดที่สวมอยู่แล้วโยนปิ่นทิ้งซะ จากนั้น
ก็มาหาพวกเราแค่คนเดียว ทำตามที่สั่งเดี๋ยวนี้ อย่าลืมนะฉันกำลังมองแกอยู่
เพราะฉันอยากติดตลกเสีย”

“โอเค”

“อิงเสียน อย่ามานะ!” เหรินอีตะโกน “ถ้านายมาแล้วใครจะช่วยฉัน
กันล่ะ!”

ไปซื้อเจิ้งกดวางสายโทรศัพท์แล้วมองใบหน้าที่ขาวซีดของเหรินอี
ก่อนพูดอย่างสงบว่า “แกอยากรู้ไหมว่าฉันกับจื่อเยียนรู้จักกันได้อย่างไร”

“...”

“ในช่วงเวลาที่ฉันสิ้นหวังที่สุดในชีวิต หาไม่เจอแม้กระทั่งความหมาย
ของการมีชีวิต คิดแล้วว่าอยากตายไปให้พ้นๆ แต่เขาก็ช่วยฉันเอาไว้ แล้ว
ทำให้ฉันมองเห็นโลกใบใหม่” ไปซื้อเจิ้งลูบโทรศัพท์มือถือเล่น “ฉันบอกแล้ว
ฉันไม่ได้คิดจะหนี ทุกอย่างจะต้องจบที่วันนี้”

“แกคิดจะฆ่าพวกเราไม่ใช่หรือ” เหรินอีเอ่ยเสียงเย็น “จำเป็นต้อง
ทำให้วุ่นวายขนาดนี้ด้วยหรือไง”

ไปซื้อเจิงสายหัว “ฆ่าพวกแก? นั่นมันง่ายเกินไป”

ประตูใหญ่ด้านหลังถูกผลักออก เหรินอี้หันศีรษะไป เห็นกองอิงเลี่ยนปรากฏตัวขึ้นในกรอบสายตาของตนเอง แล้วเดินเข้ามาในห้องนี้

ช่วงเวลาที่ทั้งสองสบสายตากัน จู่ๆ ก็เหมือนมีพลังอันเข้มแข็งและอบอุ่นปะทุขึ้น ก่อนไหลไปทั่วร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากนั้นแปรเปลี่ยนกระทำได้รู้รูป ปกป้องร่างกายทั้งหมดไว้

ราวกับว่า แค่นี้เพียงพอแล้วและกัน พวกเขาก็สามารถต่อสู้กับความชั่วร้ายทั้งหมดบนโลกนี้ได้

ภาค

7

•————•

ความต้องการ

บทที่

กงอิงเสียน เดินมาหยุดข้างกายเหรินอ๊ ก่อมองสำรวจเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า ด้วยท่าทางทั้งโมโหทั้งเป็นห่วงหนึ่งรอบ

เหรินอ๊พูดเสียงต่ำ “ฉันไม่เป็นอะไรหรอก”

กงอิงเสียนพูดด้วยความโกรธ “กลับไปแล้วฉันจะจัดการนายเอง”

ตอนนี้จิตใจของเหรินอ๊กำลังสับสนอย่างหนัก เขาไม่รู้ว่าจะบอก กงอิงเสียนยังไงดี ว่าผู้ชายตรงหน้าที่มีความสัมพันธ์ฉันญาติของอีกฝ่าย เป็นฆาตกรที่จ้างวานคนร้ายให้ไปสังหารคนในครอบครัวเขา

เวลานี้เอง เย่ρχินกู่ก้มหน้าลง เขาไม่กล้าแม้แต่จะสบตากงอิงเสียน เลยด้วยซ้ำ

แต่ไปซื้อเงินไม่ได้ให้เวลาเหรินอ๊คิดเลยสักนิด เขามองกงอิงเสียน โดยไม่ละสายตา “ดอกเตอร์กง ถึงนี่จะเป็นการพบกันครั้งแรกของเรา แต่เราก็คู่ประหม่อกันมาหลายครั้งแล้วสินะ”

กงอิงเสียนจ้องไปซื้อเงินด้วยสายตาเย็นเยียบ ฆาตกรชั่วที่ลงมือ ในที่ลับอย่างแกล่มี่ลือชื่อใช้คำว่า ‘ประหม่อ’ หรือ ก็นั่นกำลังจับกุมแกต่างหาก”

“แกจะพูดยังไงก็เชิญ แต่แกคิดว่าตัวเองชนะฉันแล้วสินะหรือ” ไปซื้อเงินยิ้มมุมปาก แค่ดูภายนอกก็รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนไม่ค่อยยิ้ม ดังนั้นรอยยิ้มของเขาจึงแข็งทื่อและน่าขนลุก “พวกแกไม่เคยชนะมาตั้งแต่แรก ทำได้ก็แค่ดิ้นรนพยายามลดการสูญเสียก่อนตายก็เท่านั้น”

“ใช่ แบบนั้นไม่เรียกว่าชนะหรอก” เฮอร์นอีกัดฟันกรอดพูด “แค่มีคนบริสุทธิ์สักคนบาดเจ็บเพราะพวกแก ก็ไม่เรียกว่าชนะแล้ว เราแค่ลดการสูญเสียก็เท่านั้น แต่แกล้งโหมว่าแบบไหนถึงจะเรียกว่าชนะจริงๆ นั่นก็คือการจับพวกแกยั้งไว้ล่ะ ให้พวกแกเฝ้าอยู่ในคุกไม่กี่ไต่ดิน จะได้ไม่ต้องออกมาทำร้ายใครได้อีกตลอดกาล”

ไปซื้อเงินกระตุ่มมปากเบาๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความเยาะเย้ย “สักวันพวกเราก็ต้องตาย ยังไงทุกคนก็ต้องตาย แต่เจตนารมณ์ของสุริยเทพจะไม่มีวันดับสูญ จะมีสาวกเพิ่มมากขึ้นไม่สิ้นสุด เพื่อสานต่อเจตนารมณ์ของพระองค์”

“หยุดพูดจาเพื่อเจอไรสาระสักที” เฮอร์นอีกัดฟัน “ตกลงพวกแกจะทำอะไรกันแน่”

กองสิบเสียนก็พูดเช่นกัน “แล้วผู้สมรู้ร่วมคิดของแกอยู่ไหนล่ะ”

“อะไรกัน แกยังหาเขาไม่เจออีกหรือ” ไปซื้อเงินเผยรอยยิ้มด้วยความพอใจออกมา “เขาอยู่ในที่ที่สำคัญมากและมีตัวประกันอยู่ในมือมากมายเสียล่ะ”

“แล้วพวกเขาอยู่ที่ไหนกันล่ะ”

“สิ่งที่คุณบอกพวกแกได้ก็คือ เขาอยู่โรงแรมนี้เนี่ยล่ะ” ไปซื้อเงินพูด “พวกแกจะไปหาเขาตอนนี้เลยก็ได้ล่ะ”

“พวกเรา?” เฮอร์นอีกัดฟันอย่างไม่ค่อยมั่นใจ “แกจะบอกว่าพวกเราออกไปได้เลยงั้นหรือ?”

“ฉันไม่ได้ห้ามให้พวกแกออกจากห้องนี้ แต่ห้ามออกจากโรงแรมก็เท่านั้น” ไปซื้อเงินเตะโทรศัพท์มือถือของเฮอร์นอีกัดฟันไป “ยังงั้นแกก็ต้องกลับมาอีกแน่นอน”

เฮอร์นอีกัดฟันด้วยความเคลงใจพร้อมกับเอี้ยวตัวไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา “แกกำลังวางแผนอะไรอยู่กันแน่”

ตั้งแต่เขาสะกดรอยตามเย่วซินกู่จากโรงพยาบาลมาถึงที่นี่ ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นล้วนไม่น่าไว้วางใจ ตอนแรกเขาคิดว่าไปซื้อเงินจะยอมตายไปพร้อมกับพวกเขา แต่ดูตอนนี้แล้ว อีกฝ่ายน่าจะมีเป้าหมายอื่นซ่อนอยู่แน่นอน

กงอิงเสียนก็สงสัยไม่ต่างกัน เขาหรีตาจ้องไปซื้อเจิง “แกให้พวกเราไปหาตัวประกัน แล้วแหละ”

“ฉันก็จะรอพวกแกอยู่ที่นี่ไง” ไปซื้อเจิงพินักเก่าอี ทำตัวดูสบายอกสบายใจเหลือเกิน “พวกแกจะปิดล้อมที่นี่ก็ได้ หรือถ้าแกไม่สนชีวิตเยร์ชินกูจะยิงฉันให้ตายตรงนี้ได้เลยก็ได้ แต่ถ้าฉันตาย เขากับตัวประกันพวกนั้นก็คงไม่รอดเหมือนกัน ไม่เชื่อจะลองดูก็ได้”

กงอิงเสียนกับเหรินอี้สบตากัน พวกเขาล้วนรู้ว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากลแต่ยังจัดการไปซื้อเจิงตอนนั้นไม่ได้

เยร์ชินกูสมควรตายก็จริง แต่ถ้าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่ ก็จะช่วยพวกเขาตามจับจื่อเยียนได้

กงอิงเสียนพูด แกให้พวกเราไปหาผู้สมรู้ร่วมคิดกับตัวประกันแบบนี้ มีกำหนดเวลาหรือเบาะแสะอะไรไหม”

“ไม่มี พวกแกจะตามหาอย่างไรก็เชิญ แต่พอหาเจอแล้ว พวกแกก็ยังต้องการฉันอยู่ดี”

กงอิงเสียนดึงเหรินอี้ลุกขึ้น “ไปกันเถอะ”

ทั้งสองออกจากห้องประชุมไปทั้งแบบนั้น ภายใต้อายตาของไปซื้อเจิงพอพ้นประตูใหญ่มา เหรินอี้ก็พังกาแพงแล้วสูดลมหายใจเอือกใหญ่หัวใจเต้นแรงไม่หยุด ตั้งแต่ที่ก้าวเข้าไปในห้องนั้น เขาก็ทำใจแล้วว่าอาจจะไม่ได้ออกมาอีก แต่ไม่คิดเลยว่าไปซื้อเจิงจะปล่อยพวกเขาออกมาง่ายๆ แบบนี้ ทว่าในทางกลับกัน มันก็ยิ่งทำให้พวกเขารู้สึกไม่ปลอดภัย

“นายเป็นยังบ้าง” กงอิงเสียนพยุ่งเขาไว้ “เดี๋ยวฉันจะพานายไปพักที่ห้องรับแขกนะ”

“ไม่ต้องหรอก” เหรินอี้ผลักเขาออกแล้วยืนตัวตรง “ฉันจะมาพักตอนนี้ได้ยังไงกัน”

“มันกำลังถ่วงเวลาอยู่” กงอิงเสียนพูดด้วยความแค้น “มันคิดจะทำอะไรกันแน่ ถ่วงเวลาไปแล้วมันจะได้ประโยชน์อะไรอย่างนั้นหรือ”

“ฉันคิดว่าการถ่วงเวลาไม่มีประโยชน์อะไรกับมันหรอก แต่มีประโยชน์กับคนอื่นต่างหาก ตอนที่ฉันคุยกับมัน เหมือนมันจงใจพูดอยู่สองสามครั้ง

ว่าตัวเองไม่คิดจะหนี” เหรินอึ้งมองกงอิงเสียน “นั่นก็พอจะยืนยันได้แล้วว่า มันคิดจะตายจริง ๆ”

กงอิงเสียนเงิบไปชั่วครู่ “จื่อเยียน...มันคิดจะทำอะไรกันแน่” เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรหาชิวเหยียน “พี่เหยียน ไปเยียนบอกว่า ผู้สมรู้ร่วมคิดของมันลักพาตัวคนจำนวนหนึ่งไปเป็นตัวประกัน มันบอกว่า ตอนนี้ตัวประกันยังอยู่ในโรงแรมแล้วให้พวกเราไปหา นี่ต้องเป็นกับดักแน่นอน อย่าเพิ่งส่งคนไปค้นหาแบบปุปรม ให้ตรวจสอบกล้องวงจรปิดก่อน จากนั้น เตรียมเครื่องตรวจจับสารเคมีไว้สักสองสามเครื่อง แล้วตรวจหาสารเคมี อันตรายไปที่ละชั้น นอกจากนี้ไปเยียนกำลังงัดใจถ่วงเวลาอยู่ ฉันสงสัยว่า จื่อเยียนน่าจะมีเป้าหมายอื่น พวกพี่ต้องระวังให้ตึ้นะ”

หลังจากวางสายโทรศัพท์ กงอิงเสียนก็เงยหน้ามองกล้องวงจรปิด เหนือศีรษะด้วยความกังวล “พวกเราเปลี่ยนที่กันเถอะ”

ทั้งสองเดินไปยังจุดบอดของกล้องวงจรปิด หัวใจที่เต้นแรงของเหรินอึ้งสงบลง “อิงเสียน ฉันอยากบอกนายหนึ่งเรื่อง” พอคิดถึงคำที่ตัวเองอยากพูด ใบหน้าเขาก็แสดงออกถึงความลำบากใจจนขมวดคิ้ว “เยร์ชินกุ...”

กงอิงเสียนลูบแก้มเหรินอึ้ง “ไม่ต้องรีบ ค่อย ๆ พูดเถอะ”

เหรินอึ้งองกงอิงเสียน หัวใจเขาบีบรัดด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะพูดอย่างยากลำบาก “เยร์ชินกุคือฆาตกร เขาเป็น...คนที่จ้างวานคนร้ายไปเผาบ้านนาย”

หลังพูดจบเหรินอึ้งก็รอดูปฏิกิริยาของกงอิงเสียนด้วยความกังวลจนไม่รู้จะทำยังไงดี ขณะเดียวกันเขาก็เพิ่งรู้ว่าถ้าเป็นไปได้ละก็ แทนที่จะต้องเห็นอีกฝ่ายเจ็บปวด เขาขอเป็นคนแบกรับมันไปเสียยังจะดีกว่า

แต่ปฏิกิริยาของกงอิงเสียนกลับไม่ได้รุนแรงอย่างที่คิดเอาไว้ เปลือกตาเขากะตุกิบหนึ่ง ก่อนคิ้วจะขมวดเข้าหากัน “เขาบอกนายแบบนั้นหรือ”

เหรินอึ้งชะงักไปครู่หนึ่ง “หรือว่าเขาโกหก”

“ฉันเริ่มตรวจสอบความเป็นไปได้ที่เขาจะเป็นคนวางเพลิงหรือจ้างคนมาวางเพลิงตั้งแต่ที่เริ่มสงสัยเขาแล้ว ถึงฉันยังตัดความสงสัยที่มีไม่ได้ แต่ก็ไม่มีหลักฐานเหมือนกัน ทว่าสัญชาตญาณของฉันบอกว่าไม่ใช่เขา”